

Doch nichts kann ich vollbringen,
 ach, nichts will mir gelingen
 ohn' dich, das mag wohl sein! *)

Der anføres endnu et Kærlighedsdigt af Rückert og tilføjes saa:

„Enhver, der har germanisk-gothisk Blod i sine Aarer — de romanske Folk tænke i dette Kapitel endel anderledes —, vil vistnok føle sig tiltalt af dette Digts Poesi, og det ikke blot paa Grund af den mesterlige Form. Men paa den anden Side, naar man lægger Mærke til, hvorledes det sanselige her er sublimeret op i Regioner, hvor det dog ærligt talt ikke har noget at gøre, saa forstaar man, hvorledes den romantiske Opfattelse af Forholdet mellem Mand og Kvinde fra sin himmelhøje Flugt kan styrte ned i Afgrunde, hvorom den ethiske græske Anskuelse, der træder med fast Fod paa den moderlige Jord, ingen Anelse har, og man faar noget af den samme Fornemmelse, som naar man stiller et gammelt attisk Gravmæle, hvor Mand og Kone i „stille Storhed“ række hinanden Haanden til Afsked, sammen med et af de moderne Familiegravmæler, som det vrimler med f. Ex. paa Italiens større Kirkegaarde, hvor der paraderes og demonstreres med den mest utrøstelige Jammer og andre stærke Sager: man føler, at vor Blodfattigdom, vore hidsede Følelser og højt spændte Nerver nok kan behøve noget af det Jern, som ydes renest og bedst af den græske Oldtid.“

Vi, som lever i det nittende Aarhundrede, Nyhedernes og Opfindelsernes Aarhundrede, har særlig godt af nu og da at faa indskærpet det gamle Visdomsord: Ingen Ting er nyt under Solen; det ligger ikke fjernt fra os at mene, at vi har opfun-

*) Verset kunde vel paa Dansk gengives omtrent saaledes:

Hvor mon' jeg mig henvende,
 var Du ej mer mig god,
 kan vi tilsammen ende,
 vort Liv, da fik jeg Mod
 min Tunge glad at røre
 til ydmyg Elskovssang.
 Dog intet kan jeg gøre,
 alt vil til intet føre,
 om Du ej hos mig stod.